

На все приходить час розплати...

МЕСКОРЕНА НАЦІЯ

ціна 60 коп. в межах Києва

№ 2

ВЕРЕСЕНЬ '91

Дмитро Корчинський Григорій Гребенюк ■ ВІСТІ

ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ?

Переноса у боротьбі, яка ведеться між двома варіантами розвитку російської імперії, між традиційним варіантом східного тоталітаризму і західним, економічним варіантом, схилиється на бік останнього.

Це є також боротьба між старою, виродженою імперською елітою і новою російською елітою, що інтенсивно формується зараз, і з 19 серпня починає набувати загальносоюзного та загальносвітового авторитету і значення.

Нова еліта розуміє, що домінувати в сучасному світі можливо лише за умов своєї якісної переваги над іншими не лише у військовому, але й в економічному, організаційному, культурницькому аспектах. І вона прагне домінувати над недорозвиненими елітами "україн". На теренах імперії йде знагання еліт. Етнічно різнорідна субстанція прихилилась до тієї, що матиме вищу якість і більшу спроможність керувати.

Знагаються якості. Російська еліта, а разом з нею російська нація стовідсотково використовувє шанс долі, адже нації для існування час від часу потрібна перемога.

Натоність, не зумів зіграти жоден з українських політичних чинників. Урядовий і демократичний - з причини своєї меншвартісності, націоналістичний - з причин слабости, недоформованости. Демократи не тільки не спромоглися зорганізувати народної дії, але навіть не заклали до неї. Не спромоглися сформулювати політичного гасла моменту. Все пригасив переляк. Неспроможність української демократії прямо вказує на те, що це дитя народилося мертвим.

Соромно і смішно, але до самостійности Україну веде те недолуге, що до цього часу складало колоніальну адміністрацію, що виконувало імперську охоронну функцію, "прокляті комуністи", які мають в самостійности не тільки інтерес, але, на відміну від демократів, хоч якусь спроможність.

Ворогом української адміністрації є російська демократія. Єдиною зброєю на неї є державна самостійність.

Самостійницька постава адміністрації спонукає кризу багатьох українських політичних формувань. Те, що вони балакають, робить Кравчук. Він трохи недолугий на вигляд, але може зараз такий і потрібний.

Націоналізм, як завжди, мав рацію. У той час, коли демократичні сліпці (сліпці за переконаннями), хоч і визнавали наявність визиску, але заперечували існування визискувача; визнавали, що нація гноблена, але заперечували існування гнобителя; визнавали факт окупації, але заперечували наявність окупанта; визнавали, що були побиті, але заперечували, що хтось їх побив, бо хіба може російський народ бути ворогом українському народові? Український ж націоналізм вже тоді, в час культивованої сліпоти, проголошував, що ворог існує і що цей ворог - Росія.

Міт про якийсь абстрактний імперський центр, що однаково гнобить росіян і неросіян, розвіявся, маскара впала і Росія знову виступає у властивому обличчі: "Югозападний край - русскій! русскій! русскій!"

Російський ведмідь зараз кинеться, щоб вирвати печінку нашої нації і роздерти її горло. Україна мусить стати палаючим смолоскипом, щоб спалити його хтиву пачу.

Дмитро Корчинський, УНС

КУДИ ЙДЕМО?

Події в Росії, зокрема і особливо в Москві, що сталися 18-22 серпня в зв'язку з так званим "державним переворотом", не пробудили Україну з національної сплячки. Спить наша Батьківщина, немає кому її розбудити.

Свідомі національні сили України, розпорошені острівцями по всій республіці. Здебільшого це українці, котрі не займають провідного становища в новостворених політичних і громадських організаціях. Не займають вони, тим більше, помітних постів в державних структурах. Не мають виходу до засобів масової інформації, котрі повністю контролюються держпартапаратом. Чинять їм опір і неформальні організації і їхні друковані видання, вбачаючи в пропаганді ідей національного визволення України привід для погіршення контактів з одинадцятимільйонною російською "меншістю" в Україні - фактично п'ятою колоною російського великодержавництва.

Дивна і трагічна ситуація! Боротьба на словах за національне визволення України, новоявлені демократичні лідери не кажуть своєму народові, з ким же він має боротись за свою свободу.

В екстремальній нинішній ситуації, яку переживаємо, використати обставини, що склалися, в інтересах національної справи могла б Народна Рада, тобто демократична опозиція у Верховному Советі УССР. Однак цього не сталося.

Народна Рада засудила спробу, за її словами, політичних авантюристів в особі віце-президента Янаєва, міністра оборони Язова, міністра внутрішніх справ Пуго, голови КГБ Крюкова та ін., антиконституційно, не законно перебрати владу в країні у свої руки. Отже, за логікою Павличка, Яворівського, Драча, Лук'яненка, Філенка і др. до 19 серпня в країні існувала законність, чинною була Конституція ССРСР та інші законодавчі акти і закони імперії. "Законною" була кооптація 750 комуністів і їх креатури в народні депутати ССРСР? "Законним" було обрання Верховним Советом ССРСР Президента ССРСР Горбачова?

Не треба бути політиком, щоб зрозуміти, що термін "переворот" нав'язується советському суспільству. Ні про яку істотну зміну існуючого ладу мова не йшла, тим більше про якийсь повернення до недавнього комуністичного тоталітаризму. Здійснюючи "переворот", вісімка хотіла відновити формальне верховенство Конституції ССРСР і союзних законів на одній шостій земної кулі. Вісімку страхала гіпотетична можливість переходу формального права у фактичне. Йшлося не про переворот, а про гарантоване збереження від усяких випадковостей "єдиної-неділюмої" держави. Цією випадковістю могло стати підписання дев'ятьма республіками нового Союзного договору. Звичайно, ні Горбачов, ні вісімка не сприймають всерйоз договору. В цьому пляні і той, і ті - вісім, думають безперечно

ТЕЛЕГРАММА

Москва Верховный Совет РСФСР Борису Ельцину.

Ваше заявление о пересмотре границ между республиками одобряем. Ведь мы не мыслим Украины без Кубани, Бранщины, Воронежщины, Дальнего Востока и других исконно Украинских земель.

Полтавская Краевая Управа Украинского Националистического Союза.

Миколаїв, 29 серпня
На сесії було запропоновано прийняти звернення міськсовесту до ВС УССР з пропозицією тимчасово припинити дію Акту про незалежність України та негайно відновити роботу з підписання союзного договору, скасувати рішення ВС України про перехід військ, що перебувають на теренах України, під юрисдикцію міністра оборони України. На сесії лунали пропозиції провести в області свій референдум про входження до союзу...

Ігор Столяров

Світлина С. Охрімовича

(закінчення на стор 2)

КУДИ ЙДЕМО?

АБСОЛЮТНО ІДЕНТИЧНО. Але тактичний підхід різний.

Горбачов, маючи багатий політичний досвід одурманення народних мас, а також залякуючи Захід можливою дестабілізацією країни і сподіваючись на його економічні податки, хоче використати Союзний договір, як завісу, ширму для підмальнової до сучасних потреб і можливостей великодержавної російської політики. Вісімка, будучи прекрасно поінформованою про реальний стан советської економіки і настрої істинних провідників національно-визвольних рухів, боїться не те що випустити хоч на деякий час віжки з рук, а навіть послабити натягувати їх. За усіма ознаками, не влаштувала вісімку і все більша орієнтація Горбачова на допомогу Заходу. Не без підстав вони боялися, що така допомога, враховуючи захланність Заходу, з часом ускладнить беззастережне панування Росії над колоніями-республіками.

Промовистим свідченням великодержавних намірів вісімки є її склад: тільки один не росіянин.

Якщо вісьмох так званих "заколотників" вважати політичними авантюристами, то хто тоді Горбачов, який зробив їх найближчими помічниками і соратниками?

Очевидно, ні про який державний переворот чи авантюру не може навіть йти мова. Мова йде про бажану зміну тактики російської імперії на даному історичному етапі з метою її збереження.

Чому Горбачов не наважився її санкціонувати, це вже деталь, яка не дала задуманій акції здійснитись. З часом ми знаємо і роль західних товстосунів у провалі акції.

Важливим для політичної оцінки ситуації є ролі Єльцина в провалі плянів вісімки. Ми повинні твердо пам'ятати, що Горбачов і Єльцин з одного клану - великодержавного. І перший, і другий беззастережні прихильники т.зв. оновленої федерації. Різниця в тому, що Єльцин задля задоволення політичних амбіцій робить ставку передусім на задоволення економічних потреб росіян. Щоб цього досягти, необхідно значну суму прибутків Росії не віддавати в т.зв. союзний бюджет для вирівнювання матеріального достатку у всіх республіках. Другими словами, Єльцин зрозумів, що утримувати імперію в тому складі, в якому вона була і є, метрополії не під силу. Треба обмежити її склад тими республіками, що можуть обійтись без фінансових ін'єкцій. Він не раз давав зрозуміти, що не уявляє Росії без України. Отже, в його розумінні ми - Україна - необхідний складник нової єльцинської імперії... Горбачов хоче зберегти імперію в нинішньому складі. Та без ін'єкцій з боку Росії це неможливо. От і вся причина "ворожнечі" двох великодержавників... Але в народі недарна кажуть, що ворон воронові очей не виклює. Що це так, ми пересвідчилися 18-22 серпня, коли Єльцин "врятував" Горбачова...

Події 18-22 серпня вказали на політичну короткозорість Заходу, який захлинаючись від зворушення, дякує Єльцину і хороброму російському народові за те, що "врятували" Захід від новітнього тоталітаризму.

Страшно для нас, українців, в цьому те, що російським великодержавникам-шовіністам надано нові імпульси для одурманення поневолених народів. Зараз буде важко протівитись підписанню нового Союзного договору. В претексті нинішньої "освободительної" місії старшого брата, підписання договору є плата за цю місію.

Український національно-визвольний рух допускає великого прорахунку. Ідею національного визволення він відсунув так далеко на потім, що її не помічає не тільки міжнародна громадськість, а й пересічні українці. Якби було інакше, Народна Рада і новоявлені демократичні лідери не посміли б приймати рішення про відшукування і покарання тих, хто підтримує вісімку. Абсолютно доцільніше було б в цей час наполягати на виході України зі складу

СССР. Це істотно вплинуло б на відродження національної самосвідомості українського народу і створило позитивну міжнародну опінію щодо наших національно-визвольних змагань. Дійсно, тяжко було б не підтримувати мотивацію виходу: не може доля 52-мільйонного народу залежати від двірцевих міжусобиць Кремля. Великий народ повинен мати власну національну перспективу, а не плестися в обози "старшого брата".

Отже на запитання "Куди йдемо?" відповідь одна: якщо негайно не змістимо акцентів своєї боротьби на досягнення власних національних цілей - до національної загибелі.

Григорій ГРЕБЕНЮК

23.08.91 р.

НА СВІТЛИНІ А.ЛУПІНІС І С.ХМАРА В ДЕНЬ ЗБІЛЬШЕННЯ З'В'ЯЗНЕННЯ

АНАТОЛІЙ ЛУПІНІС ПРО ПОЛІТИЧНУ СИТУАЦІЮ В УКРАЇНІ М.КИЇВ

Р.К.: Пане Анатолію, вітаючи Вас, Степана Хмару та інших політв'язнів зі звільненням, хотів би спитати: процес Григор'єва - Хмари завершився чи ні?

А.Л.: На мою думку, всі злочини повинні бути розглянуті і в першу чергу - злочини, скоєні в останній час. Якщо вони не будуть належно засуджені, то немає гарантій, що ці злочини не повторяться.

Р.К.: Під час Вашого перебування у в'язниці загострилася боротьба між різними таборами російських імперіалістів за право поневолювати інші народи. Прошу Вас висловити свій погляд на події 19-21 серпня.

А.Л.: В одному із своїх виступів я нагадав присутнім про листівку УПА, де говорилося про боротьбу антибільшовицьких сил у Москві. У зверненні було сказано, що у Москві може йти лише боротьба за владу, а не боротьба за волю поневолених народів. І те, як Ви ставите питання, співзвучно саме такому розумінню проблеми. Я переконаний, що владні сили, які прагнуть зберегти імперію, знову вдадуться до спроби потопити у крові прагнення до волі неросійських народів імперії. Події 19 серпня засвідчили, що сили, які зініціювали т.зв. переворот, зрозуміли, що попереду їх чекає повний крах. І лише тому вони на це пішли. Але сама логіка сьогоднішніх процесів в імперії призводить до того, що будь-які заходи, будь-які дії імперської реакції можуть лише прискорити настання часу повного краху російської імперії. Коли великодержавники намагаються показати себе добрими, ми отримуємо більше можливості для боротьби, коли ж вони вдаються до насильницьких дій, цим самим по суті прискорюють свій крах. Я думаю, що сьогодні ніхто так не кляне верховодів заколоту, як ті, заради кого "заколотники" пішли на цей "переворот".

Р.К.: Відомо, що до Києва на переговори прибула московська делегація у складі Руцкого, Собчака, Станкевича та інших великодержавників. Як їх зустріли кияни?

А.Л.: Кияни, які зібралися біля Верховного Совету, не сприйняли жодного аргументу Станкевича, який виступив на мітингу. Коли ж слово взяв Собчак, його не захотіли слухати. Люди наперед були впевнені, що це лише спроба московських і петербурзьких бояр обдурити народомі самовизначитися. Коли Собчак побачив, як сприймається саме слово "Москва" і "Росія", він по-

чав говорити, що не представляє Москву, а репрезентує Санкт-Петербург. Так, він дійсно є представником того Санкт-Петербурга, де лежать 300 тис. козацьких останків.

Р.К.: Пане Анатолію, як відомо, Українська Мажпартійна Асамблея негативно поставилася до ідеї виборів "президента УССР". Нимі, після проголошення 24 серпня Акту Незалежності України, ситуація змінилася. До того ж, 1 грудня 1991 р. український народ шляхом референдуму підтвердив своє прагнення жити в Українській Самостійній Державі. Отже, ситуація складається таким чином, що 1 грудня буде обраний не "президент УССР", а Президент України. Правдоподібно, що тактика УМА повинна змінитися.

А.Л.: Розглядаючи існуючі владні структури в Україні, як орган колоніальної адміністрації, ми, звичайно, змушені були обмежити той спектр, в якому могли діяти. Тому ми не могли брати участі у боротьбі за мандати у советстві. Ми не могли рятувати ті совети своїм потенціалом, своєю енергією. Совети у нас насаджувалися "шпиглом і грачатою" і сьогодні продовжують триматися насильством. Останні події підтвердили це. Іншими вони не можуть бути. Але сьогодні, дійсно, ситуація докорінно змінилася. І гадаю, що позачергова сесія УМА, яка відбудеться 3 вересня в Києві, прийме рішення про те, що ми вступаємо у політичну боротьбу в Україні і діємо в широкому спектрі політичної боротьби, виключаючи в боротьбу за владу у тих структурах, які будуть створені на всіх рівнях, аж до перших посадових осіб в Україні.

Р.К.: Хто буде кандидатом у Президенти України від УМА?

А.Л.: Голова Мажпартійної Асамблеї, син Голосного Кочандира УПА, генерала-хорунжого Чуприни пан Юрко Шухевич. У сьогоднішній Україні я не бачу людини, яка б змогла як пан Юрко Шухевич репрезентувати український національно-визвольний рух і українську державу, що безперечно постане найближчим часом. І не лише тому, що він син одного з найславніших діячів українського народу і провідників його боротьби, а й тому, що потенціал п.Юрка перевищує потенціал кожного з можливих претендентів.

Р.К.: Будемо сподіватися, що ці вибори для України завершаться щасливо, що переможе достойний кандидат, який не запламував себе козачацією з советами, з Москвою, і висловимо переконання, що він буде п.Юрко Шухевич.

ІНТЕРВ'Ю З ЗЕНОВІЄМ КРАСІВСЬКИМ

На світлині З.Красівський Світлина М.Кузів (Інтерв'ю взяте до проголошення Акту про незалежність України).

Кор.: Шановний пане Зеновію, чому ДСУ не увійшла в структуру УМА, чому ці дві організації не співпрацюють між собою?

З.К.: Повинен сказати, що з самого початку при виникненні ідеї і втіленню її в життя ми мали свої застереження щодо можливості утворення такої організації. Занадто пістряве сьогодні політичне життя в Україні, щоби можна було привести його до спільного знаменника. Отже зазначасмо, що ідея абсолютно вірна, що мета, яку поставили перед собою ті люди, які захотіли об'єднатися в УМА також вірна. Але можливості дійти до спільного знаменника ми не маємо ніякої, тому, що стан української політики не має єдиної ідеологічної платформи, а звідси витікають і різні напрямки.

Кор.: Як Ви ставитеся до ідеї об'єднання українських демократів і українських націоналістів?

З.К.: Як можна поєднати бувшого сексота, який тепер займається керівництвом Руху чи УРП з націоналістом, який ніколи не об'єднувався ні в часи терору, ні в часи таборів, тюрем з названими вище. Ми знаємо, що багатотисячні організації поглинули багатьох демагогів, котрі працюють не на об'єднання України! Ми виходимо з того, що така ідея є завчасною, і коли ми хочемо говорити про об'єднання, нам спочатку треба роз'єднатися. Мова йде про тих людей, які вважають, що можна співпрацювати в советській системі, можна вибрати депутатів, набрати більшість у совєтах, і таким чином упорядкувати наше життя в Україні. Мабуть також інших, котрі вважають, що ми мали УНР, нас приєднали до Росії не посередництвом більшости у парламенті, не за згодою народу, а завоювали зброєю, приневолити, створили колаборантський уряд і до сьогодні поневолюють.

Кор.: Пане Зеновію, Ви говорили про участь колишніх дисидентів і демократів у совєтських органах влади. З 1-го грудня совєтська влада в Україні змінюється на президентську форму правління. Як ви ставитеся до виборів прези-

дента, а також претендентів від демократичного табору?

З.К.: Стосовно тих, хто утворив блок опозиції у Верховному Советі і у Советах, то навіть у нас ув'язнення, вони не зливалися з загальною масою борців національно-визвольної боротьби. Ці люди вийшли з совєтської системи і в процесі своєї діяльності хотіли цю систему лише покращити, не ставили перед собою мету позбутися російської окупації, відновити самостійну державу, а були лише за 'повернення' соціалістичних норм в Україні, хотіли справедливого і доброго Леніна, соціалізму з людським обличчям. Так чи інакше, вони пройшли через велике терпіння, через великі муки, але небагато з них перейшло до прямої конфронтації з окупаційним режимом. У тому немає нічого дивного, що ті люди еписуються у співпрацю з системою, обіймаючи пости у системі, намагаються покращити долю українського народу. Я з такою позицією абсолютно не згідний. Вважаю, що ми на такій платформі можемо лише модіфікувати своє рабське становище. Що ж до особистостей, які хочуть бути президентами УССР, то це фігурально виглядає так, якби ми сиділи разом у зоні і хтось із нас захотів бути начальником зони. Чи міг би хтось із нас бути начальником ізолятора, щоб дати змогу передати кусень хліба, чи пачку махорки? Я думаю, що президентство у неіснуючій державі - фікція. Парламентська політика в таких умовах - блеф. Ми обдурюємо самих себе і весь народ.

Кор.: Як Ви гадаєте, якими категоріями мислять претенденти - Л.Лук'яненко і В.Чорновіл - національними чи демократичними?

З.К.: Думаю, що виходячи з практики цих достойних мужів і політв'язнів, їхньої політичної діяльності, немає нічого дивного у сьогоднішньому їхньому поступі. Левко Лук'яненко у 60-ті роки висунув якраз концепцію співпраці у Верховному Советі тогочасного режиму. Він хотів запропонувати українському народові висунути

справжніх своїх демократичних представників до Верховного Совету. І немає нічого дивного, як органічно вписується тепер його політична система мислення в сьогоднішнє. Що ж стосується В.Чорновола, то він дійсно хоче зарадити положенню теперішньому. Практика Львівського обласного Совету показує той напрям діяльності, який він, очевидно, здійснюватиме в період президентства. Такий перехідний варіант може бути, але тоді не будемо мати періоду боротьби за УССДержаву. Наша справа вирішується не президентом, а національно-визвольною боротьбою українського народу.

Кор.: Отже тактика вrostання в совєцькі органи безперспективна. Тож якими, на Вашу думку, є перспективи здобуття української державності?

З.К.: З 1988 року політв'язні допустили помилку, не висунувши звинувачення до нашого ворога, не висунули й концепції побудови УССДержави, не створили альтернативної політики до існуючого режиму, а виточили для себе і для народу концепцію вживання й інтеграції в совєцьку систему. Визнаю заслугу всіх існуючих організацій, груп, за допомогою яких наш народ після великого поневолення і політичної деградації отримує певний заряд політичної і національної свідомості.

Ми не робили нових політичних концепцій, але ми маємо націоналізм. Можна сказати, що на націоналістичних позиціях стоять багато угруповань і партій. До них можна віднести Українську християнсько-демократичну партію, Українську Міжпартійну Асамблею, Українську Національну партію, Українську Націоналістичну Спілку, Державну Самостійність України. На жаль, наші політичні концепції несуть більше теоретичний, ніж практичний характер.

Ми є тільки своєрідним фрагментом і пробуджуючим фактором до національно-визвольної боротьби.

Кор.: Чому в лексиконі совєцьких офіційних кіл ніколи не вживався термін "російський буржуазний націоналізм", зате вживаються поняття "український, грузинський буржуазний націоналізм" та ін.

З.К.: Всі ці дефініції не мають під собою логіки; той, хто, нами править, жонглює словами і термінами, як хоче. Насправді ж треба говорити не про більшовицький режим, не про поневолення парткратією чи марксистсько-ленінською ідеологією. Питання наше стоїть глибше. Тоді ще не було ні марксизму, ні більшовизму. Україна була поневолена Росією.

Кор.: Як Ви ставитеся до вислову Драча: "Ми повинні зробити все, щоб росіянам в Україні жилося краще, ніж в Росії"?

З.К.: Я думаю, що багато діячів не можуть розібратися у послідовності того, що говорять. Ми повинні знати, хто є наш ворог, на яких засадах боротися з ним за свою свободу.

Відговорили ми вільними не станемо. Ми повинні нарошувати не тільки національну і політичну свідомість, повинні нарошувати м'язи, щоб змогти у відповідний момент протиставити себе ворогові у побудові Української Самостійної Соборної Держави.

ОЛЕКСАНДЕР ДРАЖНЬОВСЬКИЙ «УКРАЇНА І КРИМ»

...Від кінця XVIII віку, коли росіяни окупували Крим, у російській історіографії з'явилися сотні праць про історію Криму. В них Крим розглядається лише як грецька, навіть римська колонія. Наші історики безкритично перебрали цю думку...

...Чому ми так легко зреклися усяких претенсій до Криму й вважаємо, що він ніколи не був частиною нашої батьківщини й не відіграв

жодної ролі в її історії, що уявлялось також в офіційнім зреченні всяких претенсій до Криму нашою делегацією (автономістів) під час переговорів у Брест-Литовську?

Німецька делегація була навіть здивована з такого рішення і перепитувала, чи вона це добре зрозуміла. Наслідком того було, що коли опісля полк. Болбочан з частинами Запорізько-

(ЗАКІНЧЕННЯ ДИВ. НА СТОР. 4)

го Корпусу зайняв бравурним наступом майже цілий Крим, він мусів його добровільно опустити на телефонічний приказ прем'єра Голубовича. Кримсько-татарські добровольці масово прилучувалися до спільної боротьби. Вони - не монголи, а в більшості ариїці скитського походження - знали, що їх лучить з братами українцями одна мета - боротьба за свободу.

ЯК БУВ ЗДОБУТИЙ КРИМ?

Є добре відомо, що при останньому договорі Росії з турками, заки ще не зайнято півострів, на престолі Криму було поставлено Гірея з ханської родини, який був полоненим і закладником у Петербурзі. Це був перший крок, щоб перевернути володарство. Від моменту його вступлення на престіл російський міністер у Криму, хитрий і підприємливий чужинець, добре підібраний з потьомкінського списку - почав бунтувати татарів проти хана, викликувати поміж ними заворушення, підкуплювати незадоволених і намовляти народ до частих бунтів. У тому самому часі він забігав ласки у самого хана, поважаючи його робити все те, що могло бути непопулярне для його підданих. Між іншими недоречностями, він переконував хана опертися у всьому на росіян, запровадити військову дисципліну на російський лад, будувати флоту на свій кошт, переконуючи його про вигоди на доходи з навігації на Чорному морі. Так хан увійшов у величезні видатки, через що позбавив своїх підданих грошей та збільшив їхнє незадоволення. Російський міністер, однаково активний по обидвох сторонах, не уникав жодної нагоди бунтувати тих, що з оточення хана, і збільшувати незадоволення вельмож. Це все сповнилося точно по лінії всіх його бажань. Наступив бунт, який скоро став загальним, а перестрашеного хана намовлено до втечі - наперед до Кафи, а потім до Тамані".

Ця робота ґрунтується на праці професора Кембріджського університету Е.Д.Клярка "Подорожі в різні краї Європи і Африки". Е.Д.Клярк відвідав Україну відразу після окупації Криму наприкінці XVIII віку не тільки як мандрівник, але як обсерватор (intelligence service) англійського уряду.

Тому його праця має для нас неоцінену цінність як правдиве джерело інформації про наш край. Цитати з дослідження Е.Д.Клярка виділені лапками. Текст місцями виправлений та скорочений. Друкується за журналом "Визвольний шлях", Лондон, 1982).

USA

(продовження у наступних числах)

РОМАН КОВАЛЬ

УКРАЇНА:

■ демократизація чи деколонізація?

Сперечатися про політичний устрій майбутньої української держави у час колоніального гноблення України, принаймні, передчасно. Стверджувати ж, що устрій української держави буде обов'язково демократичним можуть або недалекозорі люди, або політичні крутії.

Недалекозорі політики самовпевнено твердять, що український народ знемагає від відсутності демократії і що демократія (і тільки вона!) вирішить всі українські проблеми.

Чи так це? Чи дійсно український народ потребує демократії, чи справді демократія здатна забезпечити повноцінне існування нашого народу? І чи, взагалі, здатні українські демократи збудувати українську державу?

Життя показало, що демократи здатні налагодити ефективну політичну систему з ефективною економікою. Але збудувати державу вони неспроможні!

Що може сказати демократ недержавному народові, народові, перед яким стоїть завдання національного визволення, а отже жорстокої і безкомпромісної боротьби з поневолювачем? Запропонує голосування у Верховному Советі "усунути", "перемогти" ворога? Чи шляхом референдуму довести гнобителю, що український народ хоче свободи?

Чи не такий шлях пропонують українські "демократи"? І чи можуть вони з таким неді-

вим політичним арсеналом визволити український народ з російської неволі? Відповідь очевидна: ні. Неможливо демократизувати колоніальні структури, імперію і шляхом голосування у "парламенті" стати свободним.

Українська нація знаходиться під подвійним гнітом: соціально-економічним і національним.

За демократичного устрою можливе вирішення соціально-економічних проблем, але в умовах національного гноблення, в умовах бездержавності це здійснити неможливо. Навіть говорити про вирішення побутових проблем підневільного народу абсурдно! На засадах демократичної рівноправності неможливо вирішити й національну проблему в Україні.

В Україні є корінні нації і національності. Це українці, кримські татари, караїми і кримчаки. В Україні є й представники некорінних націй. Це росіяни, білоруси, поляки, євреї, болгары та інші. Об'єм прав корінних і некорінних націй різний. Корінні нації мають право самовизначення на своїй етнографічній території, представники некорінних націй такого права в Україні не мають. Вони можуть претендувати на національно-культурну автономію. Саме з цих причин в Україні неможливо говорити про рівноправність націй.

Реалізуючи своє природне право на державне самовизначення, нації зруйнують імперію. Постає питання: чи зможуть вони самовизначитися мирно?

Жертви Тбілісі, Баку, Вільнюса, Риги, Вірменії, Молдови, Словенії, Хорватії промовисто відповідають на це запитання.

Якщо український народ приймється незборимою жагою свободи, жертви будуть і в Україні. Коли ж в ім'я миру і тиші наш народ не повстане, а скориться тиранії, то на вулицях Києва та Львова не буде розчавлених танками і застрелених, щоправда російські концтабори наповняться по вінця українськими націоналістами.

Пропаганда демократії нині веде в глухий кут. Володимир Мамалига має рацію, стверджуючи на сторінках "Замкової гори" (ч. 18), що "заклики до демократії є нічим іншим, як антиукраїнською діяльністю", бо "це створє шкідливі ілюзії можливості побудови Української держави шляхом демократизації Советської системи".

Справді, хіба про демократизацію повинна зараз йти мова? Всі зусилля повинні бути сконцентровані на боротьбі проти гнобителя, а не на суперечки про майбутній політичний устрій України.

Коли повстане український уряд, то основним його завданням буде не демократизація поруйнованої України, а її остаточно деколонізація, здобуття не формальної, а фактичної незалежності. Щоб підняти корінні нації нашої землі, український уряд повинен провадити щодо них активну й тривалу протекціоністську політику. "Демократичний" просторікувань про надання рівних прав корінним і некорінним націям, державним і бездержавним, він не допустить.

Роман Коваль

«Нескорена Нація» №2 вересень, 1991 р.

редактор Роман Коваль
Редакційна колегія:
Олесь Бабій,
Леонід Капкан

Редакція застерігає за собою право виправляти нову та скорочувати статті, не порушуючи їх змісту.

Думки, висловлені авторами, не завжди збігаються з позицією редакції.

Адреса для листування: 252049, м.Київ, вул.Курська, буд. 20, пом. 14. Коваль Р.М.

Бажаючи розповсюджувати наші видання, звертатися на указану адресу.

ПОЛОЖЕННЯ Про Українську Народну Самооборону (УНСО)

Українська Міжпартійна Асамблея, як державотворчий орган ініціює створення структур Української Народної Самооборони (УНСО).

УНСО є громадянською порядковою організацією, завдання якої - перестерігання законності і охорона суспільного та приватного майна на теренах її діяльності. Свої традиції УНСО перебирає від формувань Вільного Козацтва та Української Народної Самооборони часів громадянської та другої світової воїн.

УНСО є централізованою структурою, збудованою за принципом єдиновзвешності та безумовного підпорядкування. Основною для утворення відділів УНСО є структури Асамблеї. Головним Командиром УНСО є Голова Асамблеї. Його функціями є:

-Загальне керування поточною та перспективною діяльністю структур УНСО.

-Обладнання всіх корінних посад в УНСО, проведення персональних змін. При Головному Командирі функціонує Головний Штаб УНСО як дорадчий і виконавчий орган.

Штаб організовує діяльність УНСО. Персональна обсада штабових посад, напрям і обсяг їх діяльності визначається Головним Командиром УНСО. Працівники штабу підпорядковуються безпосередньо Головному Командирі УНСО.

БАЖАЮЧИ СЛУЖИТИ УКРАЇНІ ТА СТАТИ ЧЛЕНАМИ УНСО МОЖУТЬ ЗВЕРНУТИСЬ ЗА АДРЕСОЮ У КИЄВІ: ПР.МУЗЕЙНИЙ, 8 УКРАЇНСКА МІЖПАРТІЙНА АСАМБЛЕЯ

Світлина С.Охримовича